

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 30 ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán č. 6/7/1 z 9. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Svr 1/2015 z 22. decembra 2015, ako aj vo veci návrhu na vyslovenie nesúladu zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 21 Listiny základných práv a slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 30 ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 ústavy uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán (ďalej len „komisia“) č. 6/7/1 z 9. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie komisie“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Svr 1/2015 z 22. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj vo veci návrhu na vyslovenie nesúladu zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o voľbách“) s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že komisia na svojom zasadnutí 9. decembra 2015 prijala uznesenie v nadväznosti na podanie sťažovateľky označené ako „*kandidátna listina pre voľby poslancov národnej rady v roku 2016*“, v ktorom sa sťažovateľka domáhala zaregistrovania jej osoby ako kandidátky pre voľby do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) uskutočnené dňa 5. marca 2016. Komisia v uznesení konštatovala, že kandidátnu listinu podal subjekt (t. j. sťažovateľka), ktorý nie je v zmysle § 50 ods. 1 a 2 zákona o voľbách oprávnený podať kandidátnu listinu pre voľby do národnej rady, a preto v tomto prípade nejde o kandidátnu listinu.

2.2 Následne najvyšší súd uznesením zastavil konanie o návrhu sťažovateľky z 18. decembra 2015 na vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní kandidátnej listiny sťažovateľky pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016. Najvyšší súd v uznesení uviedol, že právomoc o podanom návrhu nie je v zmysle § 250za Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) daná, keďže sťažovateľka nie je ani aktívne

legitimovanou osobou podľa § 250za OSP na podanie návrhu vo veciach registrácie kandidátnych listín.

3. Podľa sťažovateľky ústava jednoznačne určuje, že oprávnený kandidovať vo voľbách poslancov do národnej rady je občan, ktorý má volebné právo, dosiahol vek 21 rokov a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Rovnaké podmienky ustanovuje zákon o voľbách. Ústava podľa sťažovateľky obsahuje splnomocnenie, že podrobnosti o voľbách ustanovuje zákon. Tento však nesmie podľa presvedčenia sťažovateľky ísť tak ďaleko, že ustanoví ďalšie podmienky alebo obmedzenia volebného práva. Zákon môže upraviť podľa mienky sťažovateľky iba technické otázky týkajúce sa volieb, napr. volebné okrsky a miestnosti a pod. Takýmto obmedzením a porušením ústavného práva sťažovateľky je podľa jej slov protiústavný zákaz pre občanov kandidovať vo voľbách a umožnenie kandidovať iba politickým stranám.

3.1 Podľa sťažovateľky zákon o voľbách ustanovuje zjavne protiústavnú podmienku, že kandidovať na poslanca národnej rady môžu občania iba prostredníctvom kandidátnej listiny politickej strany alebo politického hnutia. Sťažovateľka na tomto mieste prezentuje názor, že nepriame voľby sú v rozpore s ústavou. Voliči sú nútení odovzdať hlas svojim kandidátom nepriamo, prostredníctvom politických strán, ktoré jediné môžu kandidovať. Podľa mienky sťažovateľky tieto umelé právnické osoby súkromného práva v rozpore s ústavou tvoria medzistupeň medzi voličom a poslancom národnej rady a porušujú právo sťažovateľky na priame volebné právo.

3.2 Sťažovateľka namieta spôsob pridelovania mandátov zvoleným poslancov národnej rady. Podľa nej je v rozpore s ústavou právna úprava 5 % volebného cenzu pre zvolenie politickej strany alebo politického hnutia do národnej rady. Podľa presvedčenia sťažovateľky pri zrušení 5 % cenzu a rešpektovaní princípu rovnosti všetkých občanov mohla vo voľbách do národnej rady v marci 2016 získať dostatočný počet hlasov na získanie mandátu poslankyne. Volebný cenzus podľa názoru sťažovateľky porušuje jej právo na rovné volebné právo, keď je menšinový volebný hlas sťažovateľky a jej potenciálnych voličov utlačovaný pod plášťom fiktívnej politickej stability.

3.3 Medzi ďalšie námietky sťažovateľky patrí tvrdenie, že je v rozpore s ústavou prenos hlasov medzi kandidátmi tej istej politickej strany. Ako sťažovateľka uviedla, na kandidátnej listine politickej strany kandiduje spoločne a nerozdielne viacero fyzických osôb. V rámci kandidátnej listiny dochádza podľa názoru sťažovateľky k protiústavnému presunu prebytočných preferenčných hlasov. Prenos hlasov porušuje podľa sťažovateľky jej právo na rovnosť, keďže neúspešní kandidáti získajú v rozpore so zásadou rovnosti hlasy odovzdané iným kandidátom (hoc z tej istej kandidátnej listiny). Dôsledkom takéhoto stavu podľa názoru sťažovateľky je, že poslancami národnej rady sa stávajú úplne iné osoby ako tie, ktorým voliči odovzdali svoj hlas v rámci preferenčných hlasov.

3.4 Ďalším cieľom sťažovateľkinej argumentácie je oblasť financovania politických strán. Podľa vyjadrenia sťažovateľky jedným zo základných predpokladov pre rovnosť práva voliť a byť volený je rovnosť financovania politickej činnosti. Podľa sťažovateľkinho presvedčenia štátny príspevok pre už etablované politické strany priamo obmedzuje voľnú politickú súťaž a bráni vstupu nových politických síl. Štátne financovanie politických strán podľa sťažovateľky všade vo svete prispelo k tomu, že na politickej scéne pôsobí iba pár politických strán, čím sa vytvoril monopol.

3.5 K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd nesprávne skutkovo a právne vec kvalifikoval. Sťažovateľka mala záujem vo voľbách na poslankyňu národnej rady kandidovať ako fyzická osoba a návrh na registráciu nepodávala podľa § 250za OSP ako politická strana alebo politické hnutie, ale ako fyzická osoba. Z celého uznesenia najvyššieho súdu a jeho odôvodnenia podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd si je veľmi dobre vedomý, že sťažovateľka kandidovala ako fyzická osoba, a nie ako politická strana. V rozpore s týmto faktom subsumoval najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky jej žalobný návrh pod § 250za OSP, hoci sám konštatuje, že toto ustanovenie sa týka iba politických strán alebo hnutí. Podľa sťažovateľky najvyšší súd opäť hrubo pochybil a nesprávne procesne postupoval. Ak najvyšší súd dospel k záveru, že nie je vecne príslušný na prerokovanie a rozhodnutie veci, mal podľa sťažovateľky vec postúpiť inému príslušnému súdu alebo orgánu. V opačnom prípade mal vec sám prerokovať a rozhodnúť.

3.6 Podľa sťažovateľky orgány verejnej moci tým, že jej neumožnili kandidovať vo voľbách do národnej rady v marci 2016, ju hlboko ponížili a hlboko zasiahli do jej ľudskej dôstojnosti tým, že z nej urobili v očiach jeho okolia druhotriedneho občana, blázna a rojka, či dokonca otroka, ktorý nemá žiadne práva.

4. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd pozastavil účinnosť zákona o voľbách, a následne navrhuje vydať tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok (čl. 30 ods. 4 Ústavy SR a čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd) a na vstup do verejných služieb svojej krajiny za rovnakých podmienok (čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach) a základné právo sťažovateľa na priame a rovné volebné právo (čl. 30 ods. 3 a čl. 74 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd) a právo na rovnosť všetkých ľudí (čl. 12 ods.1 Ústavy SR), bolo porušené:

1) Uznesením Ústrednej volebnej komisie č. 6/7/1 zo dňa [9].12.2015, ktorým ŠKV odmietla zaregistrovať kandidátnu listinu sťažovateľa vo voľbách poslancov do Národnej rady SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016,

2) Uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 2Svr/1 /2015-9 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania,

II. Uznesenie Ústrednej volebnej komisie č.6/7/1 zo dňa [9].12.2015, ktorým ŠKV odmietla zaregistrovať kandidátnu listinu sťažovateľa vo voľbách poslancov do Národnej rady SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016, sa zrušuje.

III. Vyplácanie príspevkov politickým stranám a politickým hnutiam zo štátneho rozpočtu na ich činnosť a za volebný výsledok porušuje právo sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok a na vstup do verejných služieb svojej krajiny za rovnakých podmienok (čl. 30 ods. 3 a 4 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd), právo na priame a rovné volebné právo (čl. 30 ods. 3 a čl. 74 Ústavy SR a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd), právo na rovnosť všetkých ľudí (čl. 12 ods.1 Ústavy SR) a je v rozpore s čl. 29 ods. 4 Ústavy SR, na základe čoho sa ich vyplácanie zakazuje.

IV. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR) bolo porušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k. 2Svr/1/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania.

V. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 2Svr/1/2015-9 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania, sa zrušuje.

VI. Ústavný súd SR vydáva rozhodnutie o zaregistrovaní kandidátnej listiny: [REDAKOVANÉ] (...) a registruje ho ako kandidáta na poslanca Národnej rady Slovenskej republiky pre voľby poslancov do Národnej rady Slovenskej republiky, ktoré sa budú konať dňa 5. marca 2016.

alternatívne

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 2Svr/1/2015 zo dňa 22.12.2015 o zastavení konania sa zrušuje a Ústavný súd SR vracia vec Najvyššiemu súdu na rozhodnutie s tým, že:

- 1) Najvyšší súd SR je príslušný súd na prejednanie a rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na zaregistrovanie jeho kandidátnej listiny pre voľby poslancov do NR SR,*
- 2) Sťažovateľ je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na zaregistrovanie kandidátnej listiny pre voľby poslancov do NR SR, ktoré sa budú konať dňa 5.3.2016.*
- 3) Sťažovateľ má právo kandidovať vo voľbách do NR SR, ktoré sa budú konať dňa 5. marca 2016.“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľky uznesením komisie a uznesením najvyššieho súdu

6. Sťažovateľkine námietky smerujú proti priebehu a procesu registrácie sťažovateľky ako kandidátky pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016.

7. Ústavný súd musí najskôr odpovedať na otázku, v akom právnom režime (type konania) bude sťažnosť posudzovať.

7.1 Najprv ústavný súd uvádza, že vzniká špeciálna právna situácia z hľadiska času podania sťažnosti. Po voľbách posudzuje ústavný súd voľby v inej formácii, než posudzuje sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, t. j. v pléne, a na základe iných aktívne legitimovaných subjektov v režime volebnej sťažnosti podľa čl. 129 ods. 2 ústavy. Jedinečnosť, silná demokratickosť volieb v podstate znemožňuje do nich zasiahnuť ústavnou sťažnosťou po ich skončení. Ústavná sťažnosť je na rozdiel od tradičných zdola budovaných opravných prostriedkov skonštruovaná dodatočne (zhora), aby pokryla rozhodnutia a zásahy verejnej moci v ich rozmanitosti. Táto univerzálnosť ústavnej sťažnosti spolu s dvojmesačnou lehotou nevytvára problémy pri aplikácii na bežné rozhodovacie procesy verejnej moci, ale volebný proces so svojim presne stanoveným časovým rytmom sa tomuto vymyká. Preto, aby sa mohli zohľadniť výsledky preskúmania ústavnosti rozhodnutia najvyššieho súdu podľa § 250za OSP, musí ústavnú sťažnosť podať domnele aktívne legitimovaný subjekt v rozumnom čase pred konaním volieb.

7.2 Z uvedeného vyplýva, že podanie sťažovateľky, ktorá nebola kandidátkou vo voľbách a podala proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažnosť pred konaním volieb dňa 5. marca 2016, nemôže byť posudzovaná ako volebná sťažnosť podľa čl. 129 ods. 2 ústavy v spojení s § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde, ale musí byť ústavným súdom posudzovaná ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.

7.4 Ústavný súd nad rámec uvedeného pripomína, že každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom (porov. I. ÚS 483/2015, II. ÚS 66/01 alebo II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07).

8. K samotnému postupu orgánov verejnej moci (nezaregistrovaniu sťažovateľky ako kandidátky pre voľby do národnej rady), proti ktorým sťažnosť smeruje (komisia a najvyšší súd), ústavný súd konštatuje, že postup týchto orgánov verejnej moci bol súladný so zákonom o voľbách a s ústavou, listinou i paktom.

8.1 Tradícia pomerného volebného systému uplatňovaného pri voľbách do národnej rady v zmysle zákona o voľbách siaha k počiatkom vzniku Slovenskej republiky. Od prvých volieb do národnej rady uskutočnených v roku 1994 až po voľby do národnej rady uskutočnených 5. marca 2016 sa v každých voľbách do národnej rady uplatňoval na základe volebných zákonov výlučne pomerný volebný systém založený na kandidatúre politických strán a politických hnutí (ktoré predkladali kandidačné listiny), a nie na kandidatúre jednotlivcov.

8.2 Pokiaľ orgány verejnej moci nezaregistrovali sťažovateľku ako kandidátku pre voľby do národnej rady v marci 2016 z dôvodu, že nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie kandidačnej listiny v zmysle zákona o voľbách, rozhodli tak v súlade so zákonom o voľbách i ústavou. Rovnako následné uznesenie najvyššieho súdu o zastavení

konania z už uvedených dôvodov a výklad a aplikácia § 250za OSP zo strany najvyššieho súdu sú vzhľadom na skutkový a právny stav v sťažovateľkinej veci ústavne bezchybné.

8.3 Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľky uznesením komisie a uznesením najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K návrhu na vyslovenie nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny

9. Podľa čl. 130 ods. 1 ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh

- a) najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky,
- b) prezident Slovenskej republiky,
- c) vláda Slovenskej republiky,
- d) súd,
- e) generálny prokurátor,
- f) predseda Súdnej rady Slovenskej republiky vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 týkajúcich sa výkonu súdnictva,
- g) verejný ochranca práv vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,
- h) Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky v prípade ustanovenom v čl. 126 ods. 2,
- i) každý, o ktorého práve sa má konať v prípadoch ustanovených v čl. 127 a 127a,
- j) každý, kto namieta kontrolnú pôsobnosť Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky v prípade ustanovenom v čl. 126 ods. 2.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá

- a) najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky,
- b) prezident Slovenskej republiky,
- c) vláda Slovenskej republiky,

- d) súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou,
- e) generálny prokurátor Slovenskej republiky,
- f) predseda Súdnej rady Slovenskej republiky vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy týkajúcich sa výkonu súdnictva,
- g) verejný ochranca práv vo veciach súladu právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,
- h) každý, o ktorého práve sa má konať v prípadoch ustanovených v čl. 127 a čl. 127a ústavy.

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až g) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

9.1 V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa sťažovateľka domáhala v rámci petitu sťažnosti podanej v súlade s čl. 127 ústavy (pre namietané porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom) aj vyslovenia nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny, nejde o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, pretože sťažovateľka ako fyzická osoba nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde (rovnaké závery porov. aj v I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07). Rovnako ústavný súd nie je oprávnený v rámci konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhodovať o súlade právnych predpisov [porov. čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde, resp. čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy a § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde].

9.2 Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť v časti smerujúcej k vysloveniu nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30

ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou v spojení s nedostatkom právomoci senátu ústavného súdu na prerokovanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

9.3 Ako obiter dictum ústavný súd dopĺňa, že v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, čo platí aj pre zákon o voľbách. V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vychádza ústavný súd z prezumpcie ústavnosti zákonov a podzákonných právnych predpisov (porov. III. ÚS 262/04). Otázka súladu sťažovateľkou označených právnych noriem v rámci volebného zákona s ústavou by mohla byť predmetom konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy iba v prípade kvalifikovaného návrhu podaného aktívne legitimovaným subjektom.

10. K rozhodnutiu pripája odlišné - doplňujúce stanovisko sudca Ladislav Orosz.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016